

Thơ Hàn Mặc Tử - Tập 1

Hàn Mặc Tử (Nguyễn Trọng Trí)

Hàn Mặc Tử (1912–1940) tên thật Nguyễn Trọng Trí, tên thánh là Pierre, sinh ở làng Lệ Mỹ, huyện Đồng Lộc, Tỉnh Đồng Hới (nay là Quảng Bình) trong một gia đình công giáo nghèo, cha mất sớm. Thuở nhỏ sống và học tiểu học ở Quy Nhơn, học trung học ở Huế, 1936 bị mắc bệnh phong, phải vào nhà thương Quy Nhơn và qua đời ở đó.

Đây là trang danh sách liệt kê tuyển tập các tác phẩm, tập thơ và những bài thơ hay nhất của nhà thơ Hàn Mặc Tử (Nguyễn Trọng Trí). Vốn nổi tiếng với bài thơ “đây thôn Vĩ Dạ”, ngoài ra còn những bài thơ về trăng và máu cũng được nhiều người yêu mến. Càng về sau, thơ ông càng kinh dị, huyền bí và đượm màu sắc tôn giáo. Những đau đớn về thể xác về linh hồn để lại những dấu tích rõ rệt trong tác phẩm.

Trong tập này có tất cả 56 bài thơ của Hàn Mặc Tử.

Ái Khanh Hỡi (Hàn Mặc Tử)

Sao bao năm xa cách ngoài mây nước,
 Lòng anh luôn mơ hoảng với ngày trôi,
 Lá còn thắm, ngày còn xanh tha thướt,
 Tình đôi ta sao chữa được màu tươi?
 Ví dù chẳng lời ái ân có bảo:
 Tình đôi ta bất diệt đến ngàn thu
 Sẽ lừng danh đến hoa cây Bồng Đảo.
 Nhưng yêu thương không nên được nghi ngờ.
 Rừng thiên văn cao ngời trong yên lặng,
 Bãi tha ma ghê như bóng đêm lan.
 Ta cứ tưởng lòng ta không kinh hoảng
 Bằng khi nghe xảy biến “Hải bình trang”
 Ái khanh hỡi! Lòng ta run như gió
 Đêm trăng buồn màu sắc thắm không reo
 Những khi mơ thấy niềm cô phụ,
 Tình muôn năm héo hắt đến tim yêu.
 Nhưng làm sao lòng ta luôn nơm nớp
 Và bao giờ cũng muốn tránh nhau ra,
 Tình cao riêng muôn đời không tái hợp
 Vì lòng ơi! Ngao ngán đến thời xa.

Đêm Khuya Ở Nhà Quê (Hàn Mặc Tử)

Lều tranh lạnh lẽo mất canh trâu,
 Lạnh cỏ cây trời lạnh đến đâu...
 Hé cửa nhìn trăng trắng tái mặt,
 Gài then thấp nển nển rơi châu.
 Chiêm bao bóng lẫn Dao Trì động,

Mường tượng hồn chơi thệ thủy cầm.
 Năm ngón đường tơ ngời dậy bầm,
 Gió quên than thở để quên sâu.

Đêm Khuya Tự Tình Với Sông Hương (Hàn Mặc Tử)

Kính tặng cụ Phan Sào Nam

Bây giờ chỉ có đôi ta
 Bao nhiêu tâm sự Hằng Nga biết rồi
 Thủa nước non đến hồi non nước
 Sông Hương đành xuôi ngược đông tây
 Soi lòng chỉ có đám mây
 Đám mây phú quý những ngày lao đao
 Sao mặt sông xanh xao ra dáng
 Sao tình sông lai láng khôn ngăn?
 Vì ai lắm nỗi chừa chan
 Hay còn đợi khách quá giang một lần
 Nay thử hỏi, thuyền nan thả lá
 Thuyền ai đây nấn ná bấy lâu?
 Mặc ai khanh tướng công hầu
 Không thềm chung đỉnh, lưng bầu gió trắng
 Sao trời đất dãi dằng ra thê?
 Sao mưa nguồn chớp bể luôn đêm?
 Trong thành yếm ẩm vui thêm
 Tiếng ca lạnh lạnh lọt rèm rèm thưa
 Sông Hương hơi, xuân vừa tơ liễu
 Cả trăm hoa hàm tiếu nhón nhơ
 Vì đâu nước chảy lững lờ
 Hay cho thế sự cuộc cờ chiêm bao
 Ghét xa mã nao nao uồn khúc

Giận thời gian những lúa xuân xanh
 Nhà ai khiêu vũ năm canh
 Hơi men sục nước dưới thành đô xưa
 Sao tức tối trôi bừa đi mãi
 Chẳng buồn nghe cô lái thỏ than
 “Thuyền em đậu bến Hương Giang
 Chờ người quân tử lơ làng tình duyên”
 Thuyền lặng lẽ nằm yên với bóng
 Nước sông xuôi dợn sóng bến thuyền
 Trong thành ngủ chết con đen
 Khoá xuân bỏ lỏng đến then chẳng gài
 Hãy trông thử đèn đài dinh thự
 Dấu xưa, xưa tình tứ làm sao
 Ô hay! Sóng chảy dạt dào
 Chiếc thuyền vô định tạc vào bến mê
 Sao trai gái đi về trong mộng
 Mà sông Hương chẳng động niềm riêng
 Trong thành để lạnh hương nguyên
 Tiếng gà gáy nguyệt láng giềng còn say.

Trên bờ sông Hương, mùng 2 tết, năm Ất Hợi (1935)

Đón Gió (Hàn Mặc Tử)

Thơ ra khỏi bút thơ buồn
 Ý tôi ra khỏi tâm hồn thì say
 Gió xa đón gió xa bay,
 Tôi đang hóng mát dưới cây ngô đồng.
 Lờ chàng cao vót từng không,
 Càng xa càng nhớ, càng mong vô ngần.

Một mùa xuân với mùa xuân
Xuân xuân điểm chuyết hương ngần muôn hương

Ý Trình (Hàn Mặc Tử)

Trăng rụng nhiều ghê!
Trăng rụng nhiều ghê!
Ta liền đánh thức hoa đang ngủ,
Lá giật mình lặn ở trước hè,
Trăng vàng đương liếm trên hoa lá,
Trên gì gì nữa... ở bên kia...
Bên đôi ta ợ ra trăng cả,
Uớt áo nhưng mà chưa no nê...
Ta xin cô ấy đừng chân lại,
Nhất định cô thu những cái gì!
Cái gì nhieu nhieu trong thân áo,
Cô đừng ấp úng, thú ta nghe.
Đừng! Đừng! Cô chó nên nghe,
Những lời ta nói là mê! mê! mê!
Cô đi về!... Cô đi về!...
Nhìn ta một cái, trinh kia không còn...
Cô đã cho hồn ta mó tới,
Chết to rồi! Mất cả ý tươi non!
Ấp tay lên tráp đào non,
Nút tai đừng thiết những nguồn thơ ta...
Nhắm mắt đi nha!
Nhắm mắt đi nha!
Tuy chìm theo ta... một mù thơ say khướt,
Cô cứ tin rằng như lạc đến nơi xa...
Đừng nghĩ gì nha!
Đừng nghĩ gì nha!

*Cái người cô thấy chiều qua,
Nếu hơi nhớ nhớ thì là... mất trinh!*

Ăn Tết (Hàn Mặc Tử)

*Tết nhứt nhà ai khéo khéo bày,
Cổ bàn sắm sửa áo quần may.
Cành bông ba bữa mang công nợ,
Tốt mặt mấy ngày phải mượn vay.
Cô nợ đủ lưng chờ bóc sách,
Cậu kia móc đít được ba tây.
Ai vui cười thiệt ta cười gương,
Lãnh đạm thà mang tiếng chẳng hay.*

Bức Thư Xanh (Hàn Mặc Tử)

*A! Huyền diệu! Huyền diệu! A! Huyền diệu
Anh ánh lên cho nguồn sáng trong xanh
Đây là Trăng? Thanh thủy đặc như tình
Đây là Nước? Bờ hồn không dậy sóng...
Là đàn phách của muôn dây đồng vọng
Vườn chiêm bao mê luyến cả thần kinh
Nào cuồn lên cho đến máu trong mình
Xao xuyến mãi, chảy tràn ra những ý...
 Đây là ngọc, đây hương hoa kỳ dị
 Ứ bao lời tình tứ của đôi ta...
Không, không đâu! Máu với lệ chan hòa
Thành ra nghĩa biệt ly từ kiếp trước
 Đây dòng chữ nửa hư nửa thực
Lời nao nao như hàng lệ rưng rưng.
 Tình đã húp, sao ý vẫn còn sưng.*

Sao giấy lại tháo mồ hôi ra thể?
 Nàng hỡi Nàng! Như lòng ta khóc kể
 Kêu rên nghe buồn chết cả đêm nay
 Ta muốn nàng ngất lịm ở trong tay
 Để ta xé bức thư ra vạn mảnh
 Tung theo gió là Trăng hay hồn lạnh
 Là nhạc say ngả ngón giữa nguồn thương
 Là tình ta còn gì nữa vấn vương
 Tan thành bọt hư vô như khí hậu
 Thanh Huy hỡi! Nàng chưa là châu báu
 Có làm sao phước lộc chảy ra thơ
 Duyên làm sao cho Trí đến đại khờ
 Mắt mờ lệ ở sau hàng chữ gấm
 Ta đã nuốt và hình như đã cắn
 Cả lời thơ cho vãi máu Nàng ra
 Diên rồi sao? Mê rồi? Hoảng rồi à?
 Ờ được lắm, lên Trăng chơi một chuyến
 Nhưng khoan đã, đang say kinh cầu nguyện
 Cũng đang lân tràng chuỗi hạt Tì Bi
 A, Thanh Huy, A Thanh Huy! Thanh Huy
 Ta cấp Nàng bay cao hơn tiếng nhạc.
 Cho Nàng hợp đây môi, hương khoái lạc
 Cho hồn nàng dính chặt với hồn ta
 Tình đôi ta muôn kiếp gỡ không ra.

Biết Anh (Hàn Mặc Tử)

Em nhớ lần đầu em biết anh
 Nhờ vần thơ mới dệt thêu tình
 Lòng em rung động từ hôm ấy
 Trong những đêm trăng tường bóng hình

Còn anh, em đã gặp anh đâu?
Chỉ cảm vẫn thơ có những câu
Âu yếm, say sưa, đây mộng đẹp
Xui lòng tơ tưởng suốt đêm thâu

Rồi buổi chiều kia em tới thăm
Thăm người thi sĩ chốn xa xăm
Mà vẫn thơ mới làm rung động
Xa gọi hồn em mau tới gần

Kịp nghĩ miệng đời hay mĩa mai
Tảng lờ ngừng bước và im hơi
Mộng hồn em gửi theo chiều gió
Để được gần anh ngỏ ít lời

Rồi liền hôm ấy em xa anh
Với nỗi nhớ nhung, với hận tình
Với cuốn thơ vẫn anh gửi tặng
Với lòng tưởng tượng ảnh hình anh.

Canh Khuya Cảm Tác (Nguyễn Bính)

Bàn cờ thế sự góm ghê thay!
Thua được nào ai biết rõ ngày?
Khắc khoải năm canh quyền nhớ nước,
Bơ vơ ngàn dặm nhận theo mây.
Thức rờn rã nguyệt san còn lạnh
Ngủ mệt mê trời cảnh đã say
Gối điệp mơ màng vùng trời dậy
Vừa toan tính đó có ai hay?

Cô Bích Ngọc Trả Lời (Hàn Mặc Tử)

Tuổi trẻ nào e nổi ế chồng
 Dèm pha mặc kệ ngó như không
 Sen phơi nắng hạ hương càng thắm
 Bùn lóng hồ thu nước vẫn trong
 Dòng Ngư gieo thơ chưa gặp khách
 Cầu Lam đợi ngọc quản chi công
 Miệng lần lưới môi đòng khua nữa
 Ta há như ai vững tợ đông!

Lệ Thanh

Cảnh Phan Thiết Trong Ngày Tuần Du (Hàn Mặc Tử)

Chớp bể mưa nguồn chuyện đã qua,
 Rày xem Phan Thiết khác xưa xa.
 Cây còi cỏ úa tuy xơ xác,
 Tủi kết hoa treo cũng mới nhà.
 Đón chúa phất phơ cờ đỏ tịu,
 Nha quan lược bước áo xanh cà.
 Thái bình chợt nhớ ngày Nghiêu Thuấn,
 Ngày Thuấn Nghiêu xưa cũng thế à!

Chạy Theo Hạnh Phúc (Hàn Mặc Tử)

Rời đời ta thấy đời vui sao
 Đây cả say sưa với ngọt ngào...
 Lúc ấy lòng ta như rạo rức
 Bâng khuâng thềm uống rượu Quỳnh Dao
 Ai ơi thềm lấm cái yêu đương

Của khách ngây thơ thường nhớ thương
 Trong lúc tình xuân phơi phới động
 Một mình đắm đuối với mùi hương
 Đêm ấy mơ hoa ở dọc đường
 Say sưa ta đuổi bóng trăng đang
 Vẩn vơ luồng gió như lưu luyến
 Dem lại bên tai tiếng thở than
 Ta mãi mê man với ai tình
 Với thần Hạnh phúc, cảnh hư vinh
 Thân ta trải biết bao nguy hiểm
 Rồi cuộc không ai hiểu được mình

Chưa Biết Yêu (Hàn Mặc Tử)

Em như trái đào tơ
 Đôi mắt còn ngây thơ
 Chưa biết say tình ái
 Đuổi trăng em nô đùa
 Em là Nàng Ly tao
 Khúc hát đường thấp cao
 Chen lẫn trong cành lá
 Khiến lòng ai dạt dào
 Em là nước ngọc tuyền
 Trôi lại chôn Đào Nguyên
 Để khách cao phẩm giá
 Rửa tan vết tình duyên
 Em là bóng trăng thanh
 Hình ảnh gái đông trinh
 Mới có mười năm tuổi
 Biết chi đến ái tình.

Mlle Mộng Cầm

Em Đau (Hàn Mặc Tử)

Lời gái giang hồ

*Rửa sạch phấn son tình chứa sạch
Nhọc nhằn thân xác đã bao lâu
Hôm nay mưa gió người em mệt
Nhớ lại ngày xưa, cảm mỗi sâu*

*Anh ơi! Em vốn khác đa cảm
Đã trót yêu thương hết mọi người
Ân ái đêm qua lưu lại vết
Tôi bời: xiêm áo ngấn pha phôi*

*Buồn em vắng vẻ một mình em
Gió lạnh người quen biếng lại tìm
Cô độc đời em cô độc mãi
Đố hề em thốt tiếng gì thêm*

*Nhưng em vui lắm vui nức nở
Đôi khoé mắt tình lệ sướt rơi
Vì có biết bao chàng trẻ tuổi
Mê em, chiều luy đến chiều thôi*

*Anh nhỉ! Cho em được tự hào
Sắc em lộng lẫy đẹp thanh cao
Mình em uyển chuyển như thơ mộng
Trẽ nải làm anh đã ước ao*

*Nay mùa đông tới người em mệt
Đã nổi cơn ho tự sáng ngày
Em hỏi lương y người chẳng đáp
Bệnh em chỉ có mình em hay*

Anh nhỉ, xin đừng nói xấu em
 Cực lòng em lắm! Buổi sương đêm
 Lắng nghe hoa lá bay tàn tạ
 Chạm ánh trăng sông ngã trước thềm

Những bài thơ đẹp của anh đâu?
 Anh rải tung ra trước mái lầu
 Để gió để mây lần lượt cuốn
 Ném vào cửa sổ lúc canh thâu

Em đang than khóc người trong mộng
 Một trận mưa hoa trút cánh lờ
 Em kéo chặn ra ngồi lại nhật
 Phút giây hoa biến: lộ bài thơ

Khêu cao ngọn nến rồi em cố
 Thu hết sức tàn chuốc giọng ngâm
 Đáp lại lòng ai thương hại khách
 Giang hồ điêu đứng trong bao năm

Em Sắp Lấy Chồng (Hàn Mặc Tử)

Được tin em sắp lấy chồng
 Anh cười đã lắm, anh buồn cũng ghê.
 Em ơi, em nuốt lời thề
 Anh lắm anh tưởng gái quê thật thà.

Gái Lấy Chồng Già (Hàn Mặc Tử)

Mười hai bến nước biết đâu là
 Thèm lấy trai tơ, lấy cụ già
 Gôi phụng đã ưng vầy tuổi hạc

*Giao loan chi then lúc canh gà
Ra đường chúng tưởng tình ông cháu
Đóng cửa ai ngờ thú nguyệt hoa
Duyên nợ thầy nay mà cũng ngộ
Ai đời con gái lấy ông tra (già)*

*Trong Một tấm lòng của Quách Tấn, hai câu cuối được in là:
Xuân vẫn còn dài, duyên vẫn nặng
Mình nay cô nó đặt lên bà*

Gởi Cho Người Không Quen Biết (Hàn Mặc Tử)

*Tuy không quen biết bao giờ,
Mà trong thanh khí hững hờ sao đang.
Ra chi chọn đá thử vàng,
Ở trong thiên hạ ngang tàng mấy ai.*

Ghẹo Cô Bán Chè Bông Cỏ (Hàn Mặc Tử)

*Buôn bán hàng chi lạ rứa tề
Làm duyên làm dáng hỡi cô tề?
Đẩy đưa mời bác: ngon ngon lắm
Thỏ thẻ thưa anh: ngọt ngọt ghê
Ăn thử còn e, thôi chị nhé!
Nói ra không tiện đó em nê!
Tấm lòng trong sạch mà như thế
Chưa nếm, nhưng mình đã biết khê.*

Hình Ảnh Xưa (Hàn Mặc Tử)

*Nắng chiều nay bật tiếng xuân tiêu
Thôi, hát cùng em điệu hát chiều.
(Yến Lan)*

*Tung ánh sáng, đốt tan bầu lặng lẽ,
Xé màn đêm xe đến bóng Tiên Nga.
Ta cảm thấy ma thiêng trong quạnh quẽ,
Moi tim gan than khóc giữa bầu hoa.*

*Máu ngàn xưa phun rơi trên màn thắm,
Trong hư vô, điệu động mảnh tim sầu.
Ta rung rẩy giường lên tâm mắt sáng,
Tìm trong không bức ảnh nhạt từ lâu.*

*Cảnh rừng rợn phai tình trong mê sáng,
Vội ma thiêng dân hiện giữa màn hoa.
Giây hư huyền gieo ra từng mảnh đạn,
Muôn lay người, mau kíp hãy dang ra,
Muôn lay người, mau lặng khỏi tim ta.*

*Van người thôi! Vụt tắt bóng điệu tàn,
Đừng chôn ta mê man trong hỗn trận.
Ma thiêng hỡi! Giấu đi tia hột hoảng,
Để ta cam tro trên với số phần,
Để ta cam tro trên phận Phong Trần...*

Phong Trần

Phong Trần cũng là một trong số những bút danh của Hàn Mặc Tử

Hỏi Thăm Cô Bích Ngọc (Hàn Mặc Tử)

Bích Ngọc nào đây muốn lấy chồng?
 Con nuôi bà Tú phải hay không?
 Trăng non khi đã nhiều lên xuống
 Bến nước bây giờ lắm đục trong
 Bảy chữ tám nghề thêm mệt não
 Năm lừa mười lọc tiếc cho công.
 Lầu xanh quyết chí gieo cầu hỏi?
 Có Tú Xôn kia kết giải đồng!

Lê Thanh

Hồn Lìa Khỏi Xác (Hàn Mặc Tử)

Há miệng cho hồn văng lên muôn trượng,
 Chơi vơi trong khi hậu từng mây
 Ánh sáng lại sẽ tan vào hư lãng,
 Trời linh thiêng, cao cả gọi nồng say...

Vì không giới, nơi trầm hương vắng lặng,
 Nên hồn bay vùn vụt tới trăng sao,
 Sóng gió nổi rừng rừng như địa chấn,
 Và muôn vàn thần phác ngã lao đao.

Cả hơi hám muôn xưa ám ảnh,
 Hồn tro vơ không biết lạc vào đâu?
 Và sương phải muôn vàn tinh khí lạnh,
 Hồn mê man bất tỉnh một hồi lâu.

Rồi sáng sớm bay tìm muôn tử khí,
 Mà muôn sao xa cách cõi hoang sơ

Hồn cảm thấy bụi ngùi như róm lệ,
Thôi hồn ơi, phiêu lạc đến bao giờ!

Hồn hãy thoát ly ra ngoài tâm tưởng
Là hồn đừng nghĩ ngợi đến hồn trong,
Cứ để mặc hồn bay ngoài lưỡng vường,
Ngao du cùng khắp cõi trí mệnh mông.

Xác hồn ta sẽ rút bao nguồn trắng loạn,
Ngấm vào trong cơ thể những hoa hương,
Và sẽ thở ra toàn hơi thở sáng,
Để trên cao, hồn khỏi lộn màu sương.

Rồi hồn nhắm tử thi hồn tan rã,
Bốc thành âm khí loãng nguyệt cầu xa
Hồn mất xác, hồn sẽ nghiêng ngả,
Và kêu rêu thảm thiết khắp bao la...

Ôi hồn thiêng liêng không hề chết đặng,
Làm sao hồn chẳng hiểu nghĩa vô biên.
Ngày tận thế là ngày tán loạn,
Xác của hồn, hồn của xác y nguyên.

Đêm nay ta khắc hồn ra khỏi miệng,
Để cho hồn đỡ bớt nỗi bi thương.
Nhưng khốn nỗi xác ta đành câm tiếng,
Hồn đi rồi, không nhập xác thể lương.

Hồn Qua Đêm (Hàn Mặc Tử)

Xem thiên tượng qua làn không khí nóng
Hồn qua đêm như ánh sáng qua hương
Thông minh hơn màu nhạc ửng trong sương,

Muôn bóng ý thun dân lên chót vót.
 Đường nga-quỷ khơi nhiều trang gấm vóc,
 Bước êm ru như hoan lạc mời đưa...
 Say tê trắng sẵn sượng cả thời xưa,
 Cho linh ứng đồn qua bên thần diệu.
 Cho vọng niệm cứ lên gần phiêu diêu,
 Sẽ giãn ra như chuông khánh buông rơi.
 Hồn trong đêm lý hội được muôn lời,
 Thêm sáng suốt khôi tinh thần say đắm.
 Chiêu tịch mịch nguôi dân theo nguyệt gấm,
 Để cam đi vàng ngọc mấy mươi phương.
 Quá thiêng liêng ca ngợi ngọt như đường:
 Đây âm nhạc bay buông tuồng trong sách.
 Trời vô thượng đã bao giờ có mạch!
 Hóp làm sao cho ón óc run mê.
 Biết gì không thanh khí rộng như như đề,
 Hồn vẫn muốn... để gì đâu định trụ...
 Gió đã lặng âu là tư tưởng ứ
 Ngưng muôn đời trong một khoảng chơi vơi.
 Dẫu hồn bay mà đứng sững giữa trời,
 Là tất cả muốn hòa theo phép tắc...
 Đêm chờm dậy bóng kinh hoàng lút ngập,
 Không trôi hồn nhưng mong nhớ vươn ra!
 Ôi thôi rồi! Ai xé toạc bao la?
 Rơi luôn xuống những màu trắng lang lảng,
 Đứt sạch cả những đường yên ánh sáng,
 Trời ôi trời! Ngất lịm hết hoa thơ...
 Máu của sao, tuỷ của nguyệt bao giờ
 Chảy sừng sốt như phong vàng anh ánh
 Hồn đã lạnh hình như hồn ón lạnh
 Không buồn về với thể xác đêm nay.

Và run lên như một nhịp cuồng say,
Hôn muốn chết nhưng mà không chết được!

Kén Chồng (Hàn Mặc Tử)

Gương sáng hoa thơm mảnh má đào
Giữ gìn giá ngọc quyết treo cao
Quả mai ba bảy đòng vừa lú
Bến nước mười hai vắn cắm sào
Trướng châu chi nên đêm tịch mịch
Bình minh cố đợi khách anh hào
Nhấn nhẹ chú mán anh mừng biết
Thấy quế rừng xanh chó ước ao

Mlle Bích Ngọc

Khách Qua Đường Và Cô Bán Trầu (Hàn Mặc Tử)

Khách qua đường:

Gió chiều mát dịu như kem
Về đâu vội vã cô em bán trầu
Vị đâu duyên thắm nơi nhau
Dừng chân ghé lại trên cầu đã nao

Cô bán trầu:

Nắng chiều trong lá vừa chen
Chợ chiều hết hộp lỗ duyên em rồi!
Vui gì anh hỏi lời thôi
Tương tư nặng gánh ai người biết cho

Khách qua đường:

Nắng chiều hôn lấy má em

*Giữa đàng gặp gỡ anh thềm duyên tơ
Trên đôi mây trắng vẫn vơ
Bay quanh lưu luyến sững sờ có khi*

Cô bán trâu:

*Lòng em như nước ngọc tuyền
Tình em như miếng “trầu nguồn” anh ơi!
Hàng này đáng giá mấy mươi
Mà anh mua lấy cho người ta chê*

Khách qua đường:

*Trong khi khao khát tình yêu
Dẫu rằng tốt xấu giàu nghèo cũng cam
Cánh đồng lửa lóe khói lam
Anh mơ cái lúc hương trầm đốt lên*

Cô bán trâu:

*Lòng em nghe đã bồi hồi
Yêu anh không biết mở lời sao đây
Ô kìa! Bóng liễu ngất ngây
Đứng im không nói đã say sưa tình.*

Khách qua đường:

*Ở đây có sẵn trầu tươi
Em tẽm một miếng em mời anh đi
Rời ra duyên thắm lâu dài
Trăm năm ghi lấy những lời ngây thơ.*

Khóm Vi Lau (Hàn Mặc Tử)

*Gió rủ nhau đi chốn cả rồi
Nhỏ to, câu chuyện, ô kìa coi*

Trong lau như có điều chi lạ,
 Hai bóng lung lay, thấy cọ mài...
 Chen chúc, bóng trắng dòm thiết kỷ:
 Hai cảnh lau siết vì yêu thương
 Cái Nàng năm ngoái không quay lại
 Ngồi nghỉ bên lau để vấn vương
 Âm thầm, gió quyến mùi hương mất
 Để khóm vi lau đứng trên tro
 Từ trước say sưa tình quẩn quýt,
 Lạnh lùng không nói tận bao giờ...

Lệ Thanh

Lượng Vàng (Hàn Mặc Tử)

Phải cảm châu duyên
 Ngồi xe cảm hứng
 Chơi vườn ý riêng?
 Nhu mì cho nên

Áo xiêm đa sầu...
 Thơ lòng thương nhau;
 Hoa thơm áy náy
 Bến Hương-giang đâu.

Thêu thùa trong mơ
 Thêu tâm hồn vờ...
 Lượng vàng ai bán
 Nửa đài cô tô.

Lưu Luyến I (Hàn Mặc Tử)

Tiếng thét bên ngoài xé đám mây
 Mặt thành dọi lại đường lung lay
 Ở trong trướng gấm còn lưu luyến
 Bốn mắt tro nhìn dở tỉnh say
 Tướng quân mặc giáp đứng bên sàng
 Ôm lấy phu nhân chẳng nói rằng
 Hôi trống sau lưng luôn thúc giục
 Mau đem thân đến chốn sa trường
 Phu nhân vật vã áo xiêm thừa
 Tóc rối đường tơ thảm thiết chưa?
 Khóc tốt, lê chân trôi nhạt phẩn
 Phen này ra trận được hay chưa?
 Tiếng thét bên ngoài xé đám mây
 Mặt thành dọi lại đường lung lay
 Ở trong trướng gấm còn lưu luyến
 Bốn mắt tro nhìn dở tỉnh say...

Lệ Thanh

Mùa Thương (Hàn Mặc Tử)

Thơ chưa ra khỏi bút
 Giọt mực đã rụng rồi...
 Lòng tôi chưa kịp nói,
 Giấy đã toát mồ hôi...
 Thương là thương da diết,
 Tôi hiểu nghĩa buồn chưa?
 Trăng. Trăng là ánh sáng
 Tương tư đã bốn mùa...

Cách xa không vói được,
Cấn áo để tức mình,
Khóc cho trào máu mắt
Rồi ôm mộng làm thình...

Một Cõi Quên (Hàn Mặc Tử)

Đêm ấy lại đêm thức với trăng
Mưa ngoài hiên lạnh ản dáng Hằng
Cô đơn! Ủn nỉ, chùng quanh quẽ
Đêm rất riêng mình – Một cõi quên!

Tôi trả cho tôi những ngại ngần
Trả người – đây nhé những phân vân
Cõi riêng lặng lẽ gài then kín
Ngoài ấy người vui với bụi trần.

Cơn gió lập đông buốt lạnh lòng
Tứ bề gom lại một cõi không
Lặng nghe – Tôi nhé, nghe tôi khóc
Hiện hữu mà chi? Chỉ ghen lòng.

Này Đây Lời Ngọc Song Song (Hàn Mặc Tử)

Này đây lời ngọc song song,
Xin dâng muôn sóng tơ đông vui vui.
Xin dâng này máu đang tươi,
Này đây nước mắt, giọng cười theo nhau.
Mới hay phong vị nhiệm màu,
Môi chưa nhấp cạn mạch sâu đã tuôn.
Địch ơi! lệ có nguồn,

Hãy chia bớt nửa nỗi buồn sang tôi.
 Hôm nay trời lửng lơ trời,
 Giòng sông ánh sáng sẽ trôi hoa vàng.
 Tôi ngồi ở bến Hàn giang,
 Khóc thôi mây nước bàng hoàng suốt đêm.

Nắng Vàng (Hàn Mặc Tử)

Tặng một cô gái qua đường
 Mê trăng là đậm mê trinh tiết
 Mê nắng vàng như phôi hiệp tình duyên.
 Phơi lòng chi, cho áo gió ngả nghiêng
 Dem trong chữ muôn câu thêm sáng nghĩa
 Xuân trên má, ý thơ lan thắm thía
 Hây hây mơ, chín gác giữa mùa hương.
 Cô đương đi, – tôi đương thả dây thương
 Sẽ cuống quýt trên đôi môi luôn chớp,
 Nắng sẽ dai và trí cô sẽ ngợp,
 Ý ưng đi, -nhưng chân vương tơ yêu...
 Môi bôi rồi, không lẽ nói cho nhiều
 Bị mắc cỡ với muôn chim đường bộ
 Cô say nắng, hay nắng say tiếng thốt.
 A ha ha! Trong một phút thôi miên!
 Nín hơi thơm bằng sức điện tình truyền
 Tôi gò được một mùa xuân phẩm tiết.
 Mùa xuân ấy là lòng tôi tha thiết.
 Mê cuống cuống say điệu đứng vì thương
 Ôi chao ôi! Trong nắng rực mùi hương...

Ngày Tết Xa Nhà (Hàn Mặc Tử)

Riêng tớ xuân về dạ héo von
Xa nhà xa vợ với xa con.
Hoa đào trên áo gầy hương nhớ,
Tiếng pháo bên tai giục nỗi buồn.
Thoi éo như thêu tranh cách biệt,
Gió xuân càng lạnh kẻ cô đơn.
Người vui tấp nập mời sung sướng,
Riêng tớ xuân về dạ héo von...

Ngày Xuân Đi Chơi Đề Thơ Ở Chùa (Hàn Mặc Tử)

I

Tức cảnh đề thi trước cửa chùa,
Mỹ nhân năm ngoái lạc vào chùa.
Quanh hồ cỏ mọc hoa sen vắng,
Phưởng phất mùi hương ngọn gió đưa.

II

Gió đưa tiếng kệ thoảng bên tai,
Đề vịnh tiêu dao trước Phật đài.
Nét chữ đan thanh còn rõ rõ,
Phong lưu gấp mấy bạn Thiên Thai.

III

Một năm tu đến một lần thôi,
Một bữa cơm chay cũng khó coi.
Một chén trà dâng chưa phải cách,
Một câu: mô Phật, một câu mời.

IV

Êm đêm mát mẻ khí ban mai,

Đến Phật nghe câu sượng lỗ tai,
Bảy bước thành thơ mau mất lạ,
Ra về tưởng lạc lối Thiên Thai.

Ngoạn Cảnh Chùa I (Hàn Mặc Tử)

Đề huề trăng gió đến Thiên Thai
Cảnh trí thần tiên bước lạc loài
Ngắm nghĩa non sông, vầng khói toả
Vạch vùng hoa cỏ, hạt sương rơi
Cây sum suê lá, chùa nương bóng
Suối lóng lai dòng, khách rửa tai
Phàm tục đến đây nhờ Phật độ
Đừng vương vấn nữa nợ trần ai

Lê Thanh

Ngoạn Cảnh Chùa II (Hàn Mặc Tử)

Khách trần rẽ lối Thiên Thai
Cỏ hoa lạ mặt tươi cười làm quen
Xinh thay phong cảnh rừng thiên
Bầu sen hương ngát cạnh đền suối reo

Nói:

Bích Khê động khẩu, ửng trường tại
Khách trần ai bước tới ngõ non tiên
Thấy hoa cỏ lạ muốn làm quen
Lòng thắm thía mùi thiên như thoát tục
Thuỷ nhiều môn tiên ba lộng nguyệt
Phong lai lâm hạ ảnh phiêu dương

Chuông tế độ thức tỉnh bạn văn chương
 Bầu trắng gió dễ thường quên nhấm nhía
 Im mát bóng đầm hoa phước địa
 Phật Quan Âm rìng tía có linh thiêng
 Xuống đây ngoạn cảnh thiên nhiên.

Đề tại chùa Ông Núi
 Mùa hè năm 1930
 Lê Thanh

Nhàn (Hàn Mặc Tử)

Cổ nhơn hát: Vô sự tiểu thần tiên,
 Trăng gió ấy nước non này thật hữu duyên.
 Nước hồ sen thuyền lan bơi một lá,
 Hái hoa sen đem về dâng cho ả.
 Thú yên hà say tỉnh một đôi chung,
 Chém lượng sóng nhớ đến khách anh hùng.
 Phú Xích Bích ngâm nga hùng chí lạ,
 Câu thệ thủy mỹ nhân nào ngấm đó.
 Quán thu phong còn hẹn gặp nhau kia,
 Bước nhàn du chơi đã chán chê.
 Vành nhớ lại mấy năm về trước,
 Trời ghen ghét bắt làm cho được.
 Hai bàn tay trắng trả nợ non sông,
 Bây giờ đây lòng đã sạch lòng.
 Túi thơ văn rờ lại thử còn bay mất,
 Ở ở lưu lạc phong trần còn dính chặt.
 Mở phăng ra để vịnh một đôi chương,
 Ngoảnh đầu xem: hoa ké ké, nguyệt chán chường.
 Không lẽ thờ ơ thành phụ bạc,

Chưa hết công danh giả đồ về Kiếm Các.
 Ông Trần Đoàn mới thật tiêu dao,
 Người nghiêm tử, khí tượng lại anh hào.
 Giúp việc Hán sớ tơ còn để tiếng,
 Không thềm vinh hoa, thích nhàn là sướng.
 Danh lợi mà chi, phú quý ấy mà chi,
 Bên hoa ngắm rượu, dưới nguyệt ngâm thi.

Nhạc Bay (Hàn Mặc Tử)

Thơm như tiếng ngọc lưng chừng,
 Mát như hơi mát của lòng đương tơ.
 Áo xuân trong trắng ai ngờ,
 Áo người quân tử bấy giờ nao nao.
 Nhạc bay là nhạc còn cao,
 Đỗ chàng lắng biết phương nào là phương
 Nhạc về quên nhớ quên thương,
 Cho người nước Lỗ đo lường dư âm.

Nước Mây (Hàn Mặc Tử)

Nắng nhạt, rừng tùng lách tiếng ca
 Bên đèo em ngắm chân trời xa
 Dưới đèo bóng mát lan bờ ruộng
 Em cười niêm ra, trái ý ra
 Hơi thở êm nồng trộn với hương
 Với làn gió nhẹ với tình thương
 Bao la như cảnh trong mơ ước
 Tôi chỉ yêu em ở dọc đường

Vì chưng tâm trí chỉ bắn khoản
Đến sắc yêu kiều của mỹ nhân
Ở chỗ sông hồ hay quyến luyến
Ở nơi tình tự của hoa trắng

Vì chưng u uẩn của lòng tôi
Chỉ biết khơi ra tản giữa trời
Vào lúc nắng chiều thôi rơn lá
Vào hồi suối lặng gió chơi vơi

Vì chưng ý nghĩa của tình yêu
Chỉ giải ra khi nhạt bóng chiều
Và chỉ phô trương màu nghệ thuật
Trên làn sóng áo lúc đầu hiu

Vì chưng tất cả vẻ ngây thơ
Quyến rũ mê hồn của gái tơ
Chỉ lộ nên tình trong sạch được
Là nhờ đứng lặng cảnh trong mơ

Tôi chỉ yêu em như thế này
Luôn bây giờ với mãi sau đây
Lòng tôi áy náy trong khi gió
Rủ rỉ bên tai chuyện nước mây...

Phút Mơ Màng (Hàn Mặc Tử)

Đêm hôm qua,
Giấc mộng sa đà;
Anh nằm trông thấy bông hoa rơi.
Sóng lòng vui vui,
Nổi lòng chơi vui;

Buồn tình anh nhớ đến người năm xưa.
 Xuân đang vừa,
 Duyên lứa đang vừa;
 Ước ao ao ước em chờ “vu quy”.
 Ôi, thời gian đi...
 Lỡ mất giai kỳ;
 Gặp anh buổi ấy em liền thương ngay.
 Không rượu mà say,
 Rượu mà say;
 Đôi ta hôn hờ với ngày xuân sang.
 Tích tịch tình tang,
 Tình tình tang...
 Ai hay ly biệt đoạn tràng từ đây.
 Mịt mù nước mây.

Lệ Thanh

Phong Hoa Tuyết Nguyệt (Hàn Mặc Tử)

Phong

Gió vàng lay động bức rèm thưa,
 Nắng rọi sương tan mát mẻ chưa.
 Tỉnh giấc Vu Sơn cười chúm chím,
 Tóc mây tha thiết chạnh lòng ưa.

Hoa

Hương thơm ngào ngạt nước hương lân,
 Một đoá trà mi lắm vẻ xuân.
 Lạc bước Đào Nguyên mừng tượng mãi,
 Đôi hoa dưới nguyệt cũng tinh thần.

Tuyết

*Gốc biển chồi lan tuyết phủ đây,
Chăn cừu quấn chặt mộng còn say.
Nhành mai rã rượi theo chiều gió,
Vách quế phòng tiêu lạnh dấu giày.*

Nguyệt

*Cung Thiêm lưỡng thững nguyệt đêm thanh,
Rọi đoá hoa khô thật hữu tình.
Một khúc dịu dàng êm ái lạ,
Lam Kiều có khách đợi năm canh.*

Rụng Rời (Hàn Mặc Tử)

*Thơ chưa ra khỏi bút
Giọt mực đã rụng rời
Lòng tôi chưa kịp nói
Giấy đã toát mồ hôi.*

Say Máu Ngà (Hàn Mặc Tử)

*Lòng ta là một bài thơ mãnh liệt
Văng tung lên trên thế giới mông lung
Nức lờ ra réo bao niềm bi thiết
Làm buồn lây lây đến cõi vô cùng*

*Ta đứng giữa không không kêu ngạo
Há mồm ra hứng giọt mật trắng rơi
Rồi ngậm lấy hơi ngà trong tiếng sáo
Cho lưu thông khí huyết khắp thân người*

Ta sâu lắm, một thứ sâu vô có
 Cất cao lời gọi giật tiếng ma kêu
 Dương xáng mạnh vào trong sườn núi lở
 Làm giật mình mây nước cõi phiêu diêu

Sống Khô Và Phấn Đấu (Hàn Mặc Tử)

Sao tôi thấy cuộc đời máu me lênh láng
 Như bãi sa trường trong lúc hỗn loạn.
 Sao tôi thấy dân chúng bị lăm than,
 Dưới bóng mặt trời đây rầy hào quang.
 Ngán thay! Cuộc đời sống khô!
 Nào non sông mưa mưa, gió gió,
 Nào trời đất lơ lảo, lảo lơ.
 Phủ màn mây ảm đạm, mịt mờ,
 Như biển mất vào trong cõi mộng.
 Kìa đại hải, kìa tràng giang âm ỷ tiếng sóng,
 Như bất bình tức tối đấng Cao xanh...
 Nào những ai tự phụ bực tài danh,
 Trong cảnh huống càng nên phấn đấu.
 Phải, phấn đấu đâu đường đây những máu,
 Cứ hùng cường, dũng liệt bước lên.
 Đạp cho bằng trở lực của thiên nhiên,
 Là những sự chướng gai thường thế lộ.
 Hãy tự mình bền gan tiến thủ,
 Chí không lay thì trở lực phải lung lay.
 Rồi bao nhiêu nỗi thông khổ đắng cay,
 Lăn lăn sẽ phảng lì tiêu tán.
 Rồi trời đất quang minh sáng láng,
 Đem về cho làn không khí trong xanh.
 Nỗi bất bình bên cạnh sẽ thanh thanh,

Làn sóng hận lặng trang trên bãi ải,
Hết ta thán cõi đời là bể khổ,
Phải vậy chẳng hỏi khách tài tình?

Sớm Mồng Một Tết Đi Xe Lửa Ra Huế (Hàn Mặc Tử)

Trời đất tinh sương ngó lập lòe!
Lên xe mà mắt mở chưa ra...
Thấy xanh hoa cỏ, xuân về mẽ!
Nghe động non sông, tết vậy hà!
Dãy núi nằm trơ tuồng lật đật,
Ngành cây chết đứng khéo bôn ba...
Một toà cổ miếu trong lùm khói...
Còi rúc vang lên sắp tới ga.

Siêu Thoát (Hàn Mặc Tử)

Mới hay cõi siêu hình cao tột bực,
Giữa hư vô xây dựng bởi trăng sao.

Xa lắm rồi, xa lắm, hỡi đường bao!...
Ai tới đó chẳng mê man thần trí,
Toà châu báu kết bằng hương kỳ dị
Của tình yêu rung động lớp hào quang.

Nhưng cù lao trôi nổi xứ mênh mang,
Sẽ qui tụ, thâu về trong một môi,
Và tư tưởng không bao giờ chấp nổi
Là vì sao ? Vì sợ kém thiêng liêng.
Trí vô cùng lan nghĩ rộng vô biên
Cắt nghĩa hết những anh hoà huyền bí.

Trời bát ngát không cần phô triết lý
 Tợ ánh lai chớp choá những hàng châu
 Ta hiểu chi ánh gió nhiệm màu?
 Những hạt lệ của trích tiên đầy đọa

A ha ha? Say sưa chê chán đã
 Ta là ta hay không phải là ta?
 Có gì đau, cả thế giới cao xa,
 Như cội rễ của trăm nguồn đạo hạnh

Hớp rượu mạnh, máu càng hăng sức mạnh
 Ôi điên rồi! Khoái lạc đến ngất ngư
 Thương là thương lòng mình giận chưa nư
 Hồn vội thoát ra khỏi bờ trí tuệ.

Tỏn Làm Thơ Đường Luật (Hàn Mặc Tử)

Dai như giẻ rách có ai dè
 Thấy họ làm thi, cũng ngửa nghề
 Ứng gọi gió trăng ngâm để chứng
 Muốn kêu trời đất đọc cho nghe
 Hoa tay tưởng khá đem đi mét
 Đắc ý rằng hay mới chạy khoe
 Bảy bước thành thơ tài tử lắm
 Dai như giẻ rách có ai dè

Lệ Thanh

Tự Thuật (Hàn Mặc Tử)

Hai mươi một tuổi, tuổi như hoa
 Tác hầy còn non, tứ đã già

*Hẹn với xuân xanh chơi cái đã
Làm trai cho biết mặt sơn hà*

1933

Tự Trào (Hàn Mặc Tử)

*Người sao như tỉnh lại như say
Xác rác, xơ rơ, cái mặt mày
Ứng sống với đời “thi sĩ” mãi
Cho nên quần áo chẳng buồn thay.*

Thương (Hàn Mặc Tử)

*Cả trí lực, hàng thơ và gấm vóc
Và hồng nhan kiều ngạo bãi hồn điên
Sao lòng bay không đến cõi hờn ghen
Cho thấm thía đủ mùi xuân trai trẻ ?*

*Nơi cô tịch, thiếu gì trăng gấm ghé
Nơi chiêm bao còn động phần yên chi
Và trong đây những nét yêu vì
Có đủ ánh ngọc vàng tân thế giới*

*Tôi ao ước với thanh âm vời vợi
Với cả mùi băng phiến chị đồng chinh
Với gì đâu trang trọng vẻ xinh xinh
Như một nửa niềm riêng vừa mới ngộ*

*Cho tôi hết! Lời thơ tôi nức nở
Và rung rinh xao xuyến cả đêm nay*

Ngồi bút tôi rên rĩ mực cuồng say
Cho đến cả bàn tay đương lão đảo

Tôi thương quá, thương những nguồn ảo não
Gió thì rét mướt lá thì run run
Những viên môi phai lạt hết màu son
Những tiếng nói ghen ngào trong nước mắt

Biết tìm đâu ra muôn vàn thanh sắc
Những tên hoa đầm thắm phổ quần phương
Cho tôi tìm lại nghĩa của mến thương:
Là nói tốt hay nghĩa là khóc ngất....

Trên Bờ (Hàn Mặc Tử)

Tặng người non nước...

Khói mờ mặt nước trời mông lung
Trắng lạnh hào quang tâm đáy sông
Thấp thoáng buồn ai nơi Vô tận
Trên không chìm đắm tiếng tơ lòng
Tiếng thông vi vút như van lơn
Cái cảnh hoang vu gió chập chờn
Trên bãi cát vàng không gót khách
Mây buồn vơ vẩn bay đâu non
Sóng đuổi nhau về bến Sở giang
Xa xôi ai biết thiệp mong chàng
Ngây tình, bóng liễu câm không nói
Trong khóm vi lau có tiếng than...
Thời gian theo nước trôi đi mãi
Để mặc trên bờ cái én bay

*Tà áo buông theo chiều gió lướt
Ngẩn ngơ, Nàng đứng trông trời mây...*

Trên Cầu Tràng Tiền (Hàn Mặc Tử)

*Lốp lốp ngựa xe qua
Đòn ông với đòn bà
Biết bao cô áo tím
Nước da trắng nõn nà...
Tà áo gió lung lay
Nhìn xem cũng hay hay
Cô em đường đỏ mặt
Bến lén làn tóc bay...
Lốp lốp ngựa xe qua
Quan non với quan già
Ung dung trong áo gấm
Trước ngực cái bài ngà...
Thất thiếu trên vệ đường
Anh chàng bận áo lương
Trời không mưa không nắng
Thỉnh thoảng lấy dù trương
Lốp lốp ngựa xe qua
Tàu Tây với lại Chà
Ô kìa con “đĩ thúì”
Bao tóc bỏ đuôi gà...!*

Lệ Thanh

Trên Dòng Tiêu Kim Thủy (Hàn Mặc Tử)

Dải lụa đào phất phơ
 Mùi hương bay vẩn vơ
 Sa đà trên mặt nước
 Tiếng hát cô đò đưa
 Tiếng ca như thiết tha
 Đắm đuối theo dòng nước
 Trong sương mờ, tan ra
 Trong thuyền cô gái tơ
 Đôi mắt như lò đờ
 Làn nước trong phản chiếu
 Khuôn mặt còn ngây thơ
 Hơi nước bốc lên không
 Bóng trắng chìm đáy sông
 Hơi may nghe lành lạnh
 Ngân nga tiếng chuông vàng
 Đưa lại bến Hương giang
 Làn sóng rung rinh động
 Bồi hồi tâm nữ lang

Lệ Thanh

Tương Tư (Hàn Mặc Tử)

Gió xuân đi khỏi bao giờ,
 Tấc xuân với tấm lòng thơ nảo nùng.
 Hỏi mình, mình có nhớ nhung,
 Bao la non nước một vùng nước non.
 Quen nhau từ thuở đào non,
 Biết nhau từ thuở trăng tròn, ai ôi!
 Hương thơm bay mất đi rồi,

Mỗi lần hoa nở gây mùi yêu đương.
 Chiêm bao thấy mặt chán chường,
 Tỉnh ra hoảng hốt, hỏi nường, nường đâu!
 Sao trong giai tiết mà sầu,
 Rưng rưng nước mắt ai hầu lau cho?

Mở miệng không ra, những nghẹn ngào,
 Tương tư sâu ấy cực làm sao!
 Nghe chim anh vũ kêu buồn đáp,
 Thấy bóng đông quân tới biếng chào.
 Đứng sống ngoài hiên mà tưởng tượng...
 Ngồi thờ trước án để chiêm bao.
 Mặc cho hoa rụng bay tới tả,
 Lắm bầm: “Em ơi, khổ thế nào”!

Văn Vợ... (Hàn Mặc Tử)

Tình ta đêm ấy dạt dào
 Lòng ta uyển chuyển khác nào khúc ca
 Ly ta trong gió đưa ra
 Với mùi hương ướp sà sà trên không
 Bâng khuâng trong cõi mơ màng
 Hỏi người thiếu nữ có chồng hay chưa?
 Thèm thường nên mới say sưa
 Hát lên những tiếng cho vừa lòng ai
 Hát rằng khách tới Thiên thai
 Văn vợ, chỉ đứng bên ngoài trông vô
 Trong rèm thấp thoáng gái tơ
 Nửa toan giấu kín nửa vờ phô ra,
 Mơ màng một ánh hương qua

Vót Hồn (Hàn Mặc Tử)

Mây chết đuối ở dòng sông vắng lặng
 Trôi thây về xa tận cõi vô biên
 Trong thuyền mơ bỗng nghe ai đang hắng
 Thôi phải rồi đích thị tiếng ma điên

Hồn ta rú trong đêm sâu ảo não
 Tiếng lung lay xao xuyên cả ngàn sao
 Và bóng trắng trong âm thanh lão đảo
 Rã lần như hương khói giấc chiêm bao

Ta muốn hóp một hơi cho đã ngán
 Khúc ly tao chìm nổi giữa lòng trắng
 Ta cảm thấy hồn ta bay tản mạn
 Nhập vào trong tia sáng của sao băng

Hồn ta hoá làm tơ trắng éo lá
 Để rung rinh lời nói của uyên ương
 Để một khi trên xiêm đào vương ngã
 Để rình nghe hơi thở của tình nương

Và rượt theo đêm nay bao lượt sáng
 Nhát ma le cho khiếp vía nàng ơi
 Hãy theo ta! Hãy theo ta chậm chậm
 Xuống bờ sông mà vót mảnh hồn trôi

Xuân Như Ý (Hàn Mặc Tử)

Thần trí cao dâng đến chín trời
 Cung cầm rất lạ nổi chơi vơi
 E khi mùi đạo là hương đức
 Đóp mắt lên cho chí rưng rờ

Hào quang vây riết đêm chiêm bao
 Chúa hiện ra trong điệu nhạc nào
 Đây rầy no nê nguồn sáng láng
 Rất nên trăng ngọc với vàng sao
 Phút giây hoan lạc ngợp vô song
 Bờ bến thơ đây rộn gió lòng
 Ý đã nên sang, tình phải trọng
 Cho mau! Lời nguyện nóng lên không
 Chúa tôi, trên hết báu thanh xuân
 Rất đã, rất no, ón bội phần
 Lời đẹp cao rao muôn trượng cả:
 Đây, xuân như ý, nguyện như rằm.